

БОЛИ КАТО ЛЮБОВ

РАЗКАЗ

Анюта Ангелова

Беше красиво като мечта. По леко набраздената морска повърхност подскачаха слънчеви искри. Гларусите се гмуркаха свойски в тях, сякаш демонстрираха преимуществото си. В загладените камънаци на вълнолома кротките вълни издаваха спотаената си страст.

Слънцето галеше приятно раменете ѝ в съюз с лекия полъх. Тя не откъсваше очи от гларусите и вълните, внезапно обзета от лудо желание да се гмурне сред тях. Почувства всичките си сетива и нерви изтръпнали и премалели от мощта на завладялото я чувство. Това беше трепет, отдавна забравен, който вля в жилите ѝ дива страст и сила. Искаше ѝ се да се втурне и прегърне вълните, да се разтопи в пяната им, да изкрещи на гларусите: „Елате тук!“ Докрай да се отдаде Погледът ѝ обходи възторжено цялата красота наоколо, тялото ѝ се изопна като струна, усмивка на задоволство разкраси лицето ѝ. Разпери ръце като да прегърне, обсеби и запази завинаги всичко това, на което се чувстваше царица – господарка.

Потърси съпричастие в очите на мъжа до нея, но той продължаваше да спи, блажено отпуснат като в рая. Тя дълго и благоговейно го разглежда. Ако беше отворил очи, щеше да я смути синевата им, така изненадваща върху силния загар на лицето. Помилва с поглед вълнистата му черна коса, после целуна мислено затворените му клепачи. Лицето му дори и в съня си издаваше сила, която сладно я владееше. Немирните му едри ръце, създадени да покоряват, лежаха върху пясъка, обуздани от съня. Ръцете му обичаше като живота. Те се подчиняваха на зова на тялото ѝ, в техните обятия тя се чувстваше не само сигурна, но и най-много жена. Не го събуди, за да не прекъсне вълшебството на наситения с напрежение покой на мига, мига на тръпнешното очакване.

Когато отново погледна меката пяна край вълнолома и чу дивата тишина на брега, без да мисли, бързо се освободи от нелепо цивилизования бански костюм и така свободна и лека посрещна приветствията на следващата вълна. Потрепера от студените пръски, но пухкавият кипеж я притегляше непреодолимо и стъпка след стъпка я прелъсти. В шума на морето попиваха всички звуци и отекваха като в безбрежна тишина. Викът „обичам те“ се навдигна от дълбините на гърдите ѝ. Заглушиха го вълните и гларусите и всичко това зазвуча в ушите ѝ като неземна музика. Искаше да повтаря в опиянение до безкрай „обичам те“, „обичам те“... И това да бъде всичко, целият ѝ живот.

Мъжът на плажа чу зова и подпрял ръце на свитите си колене наблюдаваше с умиление опиянението ѝ, което беше негово творение. Предизвикателството ѝ го правеше силен и морето му отстъпи да си я вземе обратно.

Свободни, диви и независими, голи и равни, подвластни само на първичните си инстинкти – той да завладява, тя да се отдава и да бдят само над тази своя изконна,

вечна същност, те бяха като два прости стръка трева, вгълбени в тургора си – целият техен свят.

И тогава..... будилникът зазвъня.

Събуждането беше като шок. Слънцето щедро огряваше стаята, като че искаше да ѝ помогне да се върне тук по-безболезнено. Не знаеше, че се натрапва с блясъка си, с благородните си жестове, които нищо не му струваха.

Тя с яд си спомни за художника. Предпочитал духовната извисеност пред физическата пълноценност и здраве. Как ѝ беше харесало това снощи, как ѝ харесваше той самият... И имаше нещо...

Да. Предпочитал духовната извисеност, защото иначе не би се отличавал от едно здраво теле пред заклание. Комплексиран човешки дивотии. Е, да – теле. Теле, но здраво, красиво, хармонизиращо с природата, подчиняващо се на инстинктите си, харесвано, радващо окото и душата природно творение, навяващо приятни чувства. Не някакъв си там витаещ, неудовлетворен, неразбран човешки дух, човъркаш, анализираш, затормозяващ, замърсяващ околната среда със злоба, завист, комплекси, амбиции и други духовни екскременти, духът, който щеше да я задължи да живее така, прикована за инвалидната количка – това ли е духовната извисеност?!

Да живее защо? Кого радваше този живот? Нея самата? Или може би него? Можеха ли с извисения си дух да разкъсат с танц нажеженото от експлозивна самота пространство между тях?!... Или по навик щяха да се гледат с тягостно недоверие и външно равнодушие.

Чантата с лотарийните билети очакваше щастливците и тя трябваше да се приготви. Да я приготвят.

До скоро беше като другите, вече имаше нещо повече от тях, но те не го знаеха – имаше болката. Любовта и красотата наоколо са и нейни, но нейната болка другите нямат. Много неща в забързано крачещия им живот пробягват като сенки покрай тях, подминати в бързината сенки, които се спират пред нея.

Ако го види довечера в клуба, ще вземе ръката му, ще я притисне до сърцето си и когато погледите им отразят цяла вечност всепроникваща любов, ще прошепне, пък каквото ще да става:

- Обичам те.

Усмихна се на хубавия ден навън и затананика песен за любовта и красотата, които нейната болка и суетенето на здравите бяха загърбили.

Издаден – 28.07.2019 в една книга, заедно с романа Българиада

